



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **STARKON Nová Říše, spol. s r. o.**, se sídlem Bohuslavice 10, zast. Mgr. Jiřím Kasalem, advokátem se sídlem Krajčírova 15/I, Dačice, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce - ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2013, č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 11. 2013, č. j. 10 A 43/2013-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihočeský a Vysočina (dále jen „inspektorát“), uložil žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) příkazem ze dne 9. 11. 2012, č. j. ČOI 138810/12/2000/P1527/PHM/BŮ, pokutu ve výši 500 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), neboť dospěl k závěru, že jakost stěžovatelkou

prodávaneho benzínu BA 95 na čerpací stanici STARKON ve Staré Říši 198 dne 21. 8. 2012 nesplňovala požadavky dle § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot). Současně inspektorát stěžovatelce uložil povinnost zaplatit paušální částkou 1 000 Kč náklady správního řízení. K odporu podanému stěžovatelkou vydal inspektorát dne 4. 12. 2012 rozhodnutí pod č. j. ČOI 151136/12/2000/PR1527/PHM/BŮ, kterým za uvedený správní delikt uložil stěžovatelce pokutu ve výši 450 000 Kč a uložil jí povinnost zaplatit paušální částkou 1 000 Kč náklady správního řízení. Následné odvolání stěžovatelky bylo rozhodnutím České obchodní inspekce - ústředního inspektorátu (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 2. 2013, č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št, zamítnuto a rozhodnutí inspektorátu potvrzeno. Stěžovatelka podala žalobu, ve které uvedla, že nezpochybňuje odpovědnost za správní delikt, nicméně považuje uloženou pokutu za „hrubě nepřiměřenou“ a předešla k tomuto tvrzení konkrétní argumentaci; domáhala se alternativně (byť poněkud nepřehledně) buď zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí inspektorátu, nebo snížení pokuty jí uložené. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) shledal výši pokuty za souladnou se zákonem a rovněž za přiměřenou, proto prvním výrokem rozsudku ze dne 12. 11. 2013, č. j. 10A 43/2013-24 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu stěžovatelky zamítl; druhým výrokem rozhodl o nákladech řízení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[2] Stěžovatelka podala včasnou kasační stížnost, a to z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítla nepřiměřenou výši uložené pokuty. Dle stěžovatelky správní orgány ani krajský soud dostatečně nereflektovaly všechny okolnosti případu mající vliv na výši pokuty.

[3] Uvedla, že sama (nejen veřejnost) byla odběratelem pohonných hmot ve své čerpací stanici, tedy pokud by vznikla v důsledku vadného benzínu škoda, byla by jí postižena i ona samotná; možnost vzniku škody u stěžovatelky a z toho rovněž vyplývající absence úmyslu stěžovatelky se měly promítnout do výše pokuty uložené. Polehčující okolnost představovalo dle stěžovatelky také to, že vznik škody nebyl prokázán. Stěžovatelka též považovala za nevyváženou argumentaci žalovaného a krajského soudu, dle které vznik škody v daném případě nebylo třeba zjišťovat, neboť se jednalo o ohrožovací delikt (vznik škody nebyl podmínkou odpovědnosti); přesto na druhé straně, pokud by byla nějaká škoda hodnověrně zjištěna, mělo by to, dle krajského soudu, vliv na výši pokuty.

[4] Stěžovatelka měla dále na rozdíl od krajského soudu za to, že inspektorát posuzoval i atraktivitu polohy čerpací stanice; tento aspekt však nelze zaměňovat s aspektem velikosti čerpací stanice, jak to učinil krajský soud.

[5] Stěžovatelka poukázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 (tento, jakož i následně uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), s tím, že si krajský soud učinil nesprávný úsudek v otázce likvidačních důsledků uložené pokuty. Stěžovatelka citovala a zdůraznila pasáž tohoto usnesení, dle kterého je pokuta likvidační, pokud „se v

pokračování

jejím důsledku může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem podnikatelské činnosti pachatele deliktu splácení této pokuty“. Dle stěžovatelky se krajský soud především nesprávně zabýval jen „majetkovou podstatou společnosti“ (stěžovatelky), a to údaji v katastru nemovitostí a konstatoval neunesení důkazního břemene stěžovatelkou stran likvidačních důsledků. Stěžovatelka byla však názoru, že inspektorát i žalovaný měli provést dokazování a učinit úvahu stran ceny a prodejnosti těchto zjištěných nemovitostí a nespokojit se pouze se zápisem stěžovatelky jako vlastníka nemovitostí; nemovitosti jsou dle stěžovatelky těžko prodejné či dokonce neprodejné (les, budovy starého areálu). Stěžovatelka byla přesvědčena, že „výše pokuty byla nesprávně posouzena ke společnosti jako celku a že [...] definice pokuty by měla být určena i s ohledem na efekt z podnikání jako takového“.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že navrhuje její zamítnutí, neboť argumenty v ní obsažené nepokládá za dostatečný důvod pro kasaci.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl (přes poměrně obtížnou srozumitelnost) žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněného důvodu, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedůvodnou kasační stížnost zamítl na základě úvah dále vyložených.

III.1 Vliv možného poškození (i) samotného delikventa a jeho neúmyslného jednání na výši pokuty

[8] Stěžovatelka tvrdila, že i ona sama odbírala vadný benzín a nejednala při správním deliktu úmyslně, již ve svém odvolání a následně v žalobě. Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku za dostatečně a správně vypořádanou již v předchozích řízeních. Žalovaný uvážil, a to i s poukazem na zjištěné skutečnosti a na závěry vyslovené inspektorátem, tak, že i kdyby stěžovatelka prodávala vadný benzín neúmyslně, nebylo by to v dané věci důvodem pro snížení sankce s ohledem na další významné okolnosti případu (velikost, počet a charakter zjištěných odchylek, u nichž je i vysoká pravděpodobnost, že nevznikly pouhou provozní nekázní; skutečnost, že dle údajů předložených stěžovatelkou byl větší díl pohonných hmot prodáván veřejnosti). Krajský soud k tomu následně poukázal na objektivní charakter dané odpovědnosti za správní delikt a na ohrožovací povahu deliktu a uvedl dále, že správní orgány neměly povinnost zjišťovat, zda stěžovatelce vznikla škoda či nikoliv, přičemž vznik takové případné vlastní škody nelze ani považovat za polehčující okolnost. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedené závěry žalovaného a krajského soudu nijak konkrétně nevyvrací, toliko opakuje svou předchozí obecnou argumentaci o neúmyslném jednání a o možném vzniku škody také jí samotné. Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedené hodnocení a závěry žalovaného a krajského soudu jsou přezkoumatelné, logické a vnitřně nerozporné (tyto se naopak doplňují) a nelze v nich spatřovat ani libovůli či vybočení z mezí diskrečního oprávnění; Nejvyššímu správnímu soudu přitom nepřísluší nahrazovat jejich závěry vlastním soudním uvážením o výši sankce

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20).

III.2 Otázka významu vzniku reálné škody u objektivní odpovědnosti

[9] Rovněž okolnost, že nebylo zjištěno způsobení žádné konkrétní škody, namítla stěžovatelka již ve svém odporu, odvolání a následně v žalobě (v odporu konkrétně konstatovala, že ji „*nikdo nekontaktoval s reklamací PHM*“). I v tomto bodu hodnotí Nejvyšší správní soud závěry a odůvodnění žalovaného a krajského soudu za srozumitelné, logické, vzájemně se doplňující a správné. Již žalovaný konstatoval, že nezjištění bezprostřední škody nepovažuje za polehčující okolnost, neboť v daném případě se sice zjištěné odchylky ukazatelů okamžitě na stavu motorového vozidla neprojeví, nicméně negativně ovlivňují motor vozidla a přispívají k dlouhodobějšímu procesu jeho poškození. Krajský soud pak poukázal na ohrožovací charakter deliktu s tím, že nebylo třeba ani zjišťovat vznik škody. S těmito úvahami a závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, přičemž podotýká, že v případech vadných pohonných hmot je samotné prokazování vzniku konkrétní škody (zde tedy škody na motorovém vozidle některého ze zákazníků v důsledku čerpání pohonných hmot u čerpací stanice stěžovatelky) nejen nadbytečné ale i problematické; k poškození může dojít s určitým časovým zpožděním a to v závislosti na míře zjištěných odchylek kvality od ukazatelů. Prokazování, že škoda nevznikla, je pak z povahy věci nemožné. Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou také související námitku stěžovatelky o nevyváženosti argumentace žalovaného a krajského soudu, dle níž na straně jedné vznik škody v daném případě nebylo třeba zjišťovat, neboť se jednalo o ohrožovací delikt, avšak na straně druhé pokud by byla nějaká škoda hodnověrně zjištěna, mělo by to vliv na výši pokuty. Taková úvaha žádnou „*nevyváženost*“ netrpí, neboť naopak zcela správně připomíná, jaký vliv má u ohrožovacího deliktu vznik škodlivého následku na ukládanou sankci. V dané věci navíc k užití přítěžující okolnosti spočívající v zjištěném vzniku škody nedošlo; stěžovatelkou dovolávaná polehčující okolnost nezjištěné konkrétní (reálné) škody nebyla žalovaným ani krajským soudem s řádným odůvodněním uznána. Ani v této části tedy nemá Nejvyšší správní soud za to, že by došlo k vybočení z mezí diskrečního oprávnění.

III.3 Význam umístění čerpací stanice pro výši pokuty

[10] Nejvyšší správní soud neshledal za opodstatněnou ani námitku stěžovatelky, dle níž inspektorát jako jednu z přítěžujících okolností při úvaze o výši pokuty mylně považoval atraktivitu umístění čerpací stanice. Již žalovaný i krajský soud správně vysvětlili, že inspektorát toliko konstatoval (a to mylně) umístění předmětné čerpací stanice na trase silnice I. třídy, nicméně z jeho rozhodnutí se jasně podává, že k této okolnosti nepřihlédl při úvaze o výši pokuty jako k okolnosti přítěžující (zákonná kritéria a polehčující a přítěžující okolnosti vyjmenoval a hodnotil komplexně a odděleně od uvedeného popisu čerpací stanice).

III.4 Likvidační důsledek pokuty

[11] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou stěžovatelky o likvidačním důsledku jí uložené pokuty.

pokračování

[12] Stěžovatelka v žalobě namítla nepřiměřenost uložené pokuty z důvodu likvidačních důsledků, přičemž se domáhala jak zrušení rozhodnutí žalovaného (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tak případně snížení trestu v rámci soudní moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – zákonnosti trestu a individualizace trestu. Tyto principy platí i pro ukládání pokuty za správní delikt. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání pokuty musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. I za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně odůvodnil, ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty. V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci pokuty, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byla v rámci zákonem umožněného sazebního rozpětí pokuty vybrána pro pachatele správního deliktu pokuta v takové výměře, která splní účel sankce a není zjevně nepřiměřená (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36).

[14] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vedle zákonem stanovených kritérií pro výměru pokuty je nutno dbát i ústavněprávního zákazu likvidačních pokut. V rámci přezkumu zákonnosti uložené pokuty (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) tedy správní soud k žalobní námitce přezkoumá nejen to, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené a v souladu se zásadami logiky a zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale také to, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, vycházející i z nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36).

[15] V daném případě stěžovatelka spáchala správní delikt dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, který stanovil, že *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1“* zákona o pohonných hmotách. Spáchání deliktu stěžovatelka nepopírá. Za tento správní delikt umožňovalo ustanovení § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách uložit správním orgánem pokutu do výše 5 000 000 Kč. Ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách stanovilo správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k *„závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání a jeho následkům“*. Vedle těchto zákonem stanovených kritérií byl inspektorát při ukládání výměry pokuty povinen – jak je již shora uvedeno – zkoumat i její případný likvidační charakter.

[16] Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka ve správním řízení setrvala namítala likvidační důsledek uložené pokuty ve výši 450 000 Kč (prvotně 500 000 Kč) vůči její čerpací stanici, nikoliv vůči společnosti jako celku (pozn.: v obchodním rejstříku má stěžovatelka zapsáno více předmětů podnikání, ostatně i z její argumentace je zřejmé, že má

více druhů podnikání). V tomto směru uvedla stěžovatelka (již) v odporu informací o hospodářském výsledku čerpací stanice za rok 2011 a 2012 a předložila výsledovku hospodaření čerpací stanice za rok 2011 s tím, že pokuta několikanásobně převyšuje roční hospodářský výsledek čerpací stanice. Inspektorát i žalovaný hodnotili tato tvrzení z hlediska posuzování likvidačního důsledku pokuty jako nedostačující a nerozhodná, neboť pro posouzení likvidačního důsledku by bylo relevantní pouze tvrzení stěžovatelky o likvidačních důsledcích pokuty vůči celé společnosti, resp. celému podnikání stěžovatelky, a nikoliv jen vůči čerpací stanici. Inspektorát nad rámec nutného uvedl, že dle katastru nemovitostí má stěžovatelka dostatečný majetek – nemovitosti v k. ú. Stará Říše, Sedlejev, Urbanov, proto jí likvidační důsledky pravděpodobně nehrozí. V odvolání stěžovatelka reagovala tvrzením, že inspektorátem zmiňované nemovitosti nejsou lukrativní, jde o lesy nezpůsobilé k těžbě, vyžadující investice a nikoliv dobře prodejné, a dále o starý výrobní areál koupený v dražbě, zastavený ve prospěch její dceřiné společnosti, u něhož výnosy mnoho nepřevyšují náklady na údržbu. Žádná další (než zde zmíněná) tvrzení stěžovatelka v rámci správního řízení nepředestřela a důkazy nedoložila.

[17] V žalobě stěžovatelka znovu zopakovala námitku o likvidačním důsledku pokuty vůči čerpací stanici s tím, že nesouhlasila s názorem správních orgánů, že likvidační důsledek je možno posuzovat toliko ve vztahu ke společnosti jako celku. Uvedla, že společnost může mít i několik oborů podnikání, přičemž smyslem podnikání je zisk; je bez významu, zda má společnost stěžovatelky i jiné obory podnikání, podstatné je, že v příslušném oboru podnikání dojde k jeho likvidaci. Namítla, že přístup správních orgánů „*nepřiměřeně trestá subjekt, který své podnikání nedělí mezi jiné subjekty (např. dceřiné)*“. Konstatovala, že její podnikání v oboru prodeje pohonných hmot nemůže ještě dlouhou dobu pokrýt ztráty v podobě pokuty (poukázala na odst. 27. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008). Zopakovala, že nemovitý majetek inspektorátem zmiňovaný „*není snadno (vůbec již ne výhodně) realizovatelný*“. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že na likvidační důsledek lze usuzovat z výše pokuty a majetkových poměrů stěžovatelky. Dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatelky o existenčním ohrožení čerpací stanice je z hlediska posuzování likvidačních důsledků u stěžovatelky nedostatečné, přičemž navíc stěžovatelka likvidační důsledek ani neprokázala. Konstatoval, že inspektorát správně vycházel ze skutečností mu známých, především z výpisů z katastru nemovitostí, dle kterých je stěžovatelka vlastníkem hned několika nemovitostí; jiné možnosti získání údajů o majetkových poměrech stěžovatelky neměl.

[18] Ačkoliv si lze ze strany krajského soudu představit podrobnější argumentaci jeho závěrů o neunesení důkazního břemene stěžovatelkou ve vztahu k otázce likvidačních důsledků pokuty, Nejvyšší správní soud zhodnotil odůvodnění napadeného rozsudku jako dostatečné, správné a odpovídající okolnostem dané věci; se závěry krajského soudu se ztotožňuje a tyto argumentačně doplňuje.

[19] Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, uvedl, že pokuta může za určitých okolností představovat zásah do základního práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny, avšak „*ne každé odnětí majetku na základě pokut [...] zakládá zásah do vlastnických práv, nýbrž jen takové, jež majetkové vztahy dotčeného subjektu zásadně mění, tj. tak, že mění jeho celkovou majetkovou pozici ‚zmařením‘ samé podstaty majetku [...] je vyloučen takový*

pokračování

zásah do majetku, v důsledku kterého by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost [...]“.

[20] V již zmíněném usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, Nejvyšší správní soud v odst. 27. vyslovil, že „[l]ikvidační pokutou rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel [...] na základě této pokuty dostane do existenčních potíží“. Současně ke zkoumání poměrů pachatele v odst. 37. a 38. uvedl, že „pravomoci správního orgánu ke zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení o jiném správním deliktu jsou do určité míry omezené [...] Je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu [...]“.

[21] Subjektem odpovědnosti (odpovědnou osobou) ze správního deliktu je právnická osoba, zde stěžovatelka (nikoliv např. její provozovna). Rovněž subjektem, jemuž náleží vlastnické právo (čl. 11 odst. 1 Listiny), může být toliko právnická osoba, opět tedy stěžovatelka a nikoliv jen její provozovna.

[22] Z výše uvedeného tak vyplývá, že hrozbu likvidačního důsledku pokuty je třeba hodnotit ve vztahu k právnické osobě (společnosti jako celku) a jsou pro ni relevantní majetkové poměry právnické osoby ve vztahu k výši pokuty. Současně je třeba při zjišťování majetkových poměrů právnické osoby postupovat tak, že na jedné straně správní orgán sice stíhá povinnost dle § 50 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů), avšak na straně druhé delikventa – právnickou osobu – stíhá povinnost důkazní ve vztahu ke svým tvrzením (o majetkových poměrech a případném likvidačním důsledku pokuty) dle § 52 správního řádu.

[23] Stěžovatelka ve správním řízení ani před krajským soudem netvrdila likvidační důsledek pokuty vůči celé její společnosti, tj. ohrožení existence celého jejího podnikání. Neuvedla a nedoložila v průběhu řízení ani žádné konkrétní skutečnosti, jež by poskytly přehled o majetkových poměrech stěžovatelky jako právnické osoby; předložila pouze výsledovku za rok 2011 týkající se jedné čerpací stanice (provozované v rámci jednoho z předmětů podnikání). K inspektorátem zjištěným nemovitostem stěžovatelka toliko tvrdila jejich druh (lesy, výrobní areál) a špatnou prodejnost a nevýnosnost. K těmto tvrzením nenavrhl ani nepředložila žádné důkazy a proto ani v tomto směru neunesla důkazní břemeno. Není za daných okolností správná námitka stěžovatelky o povinnosti inspektorátu a žalovaného provést dokazování stran ceny a prodejnosti nemovitých věcí stěžovatelky, neboť stěžovatelka nijak svá tvrzení o nízké ceně (resp. neprodejnosti) nedokládala a správní orgány neměly možnost jinak tvrzení stěžovatelky ověřit. Krajský soud proto správně dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene stěžovatelkou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti

[24] Souhrnně lze konstatovat, že žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícímu relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatelky nebyla ve správním řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Krajský soud podanou žalobu správně a s dostatečným odůvodněním zamítl, a to aniž by se při svém rozhodování dopustil jakéhokoli pochybení způsobilého přivodit zrušení stěžovaného rozsudku.

[25] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly (pozn. žalovaný podal toliko jedno vyjádření ke kasační stížnosti, které je třeba hodnotit jako obvyklou úřední činnost žalovaného). Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu